

*"În vremea aceea un om oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul Dumnezeu. Știi poruncile: "Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta". Iar el a zis: **Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele.** Auzind, Iisus i-a zis: **Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie.** Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Și văzându-l întristat, Iisus a zis: **Cât de greu vor intra cei ce au averi în Împărăția lui Dumnezeu!** Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția lui Dumnezeu. Zis-au cei ce ascultau: **Și cine poate să se mântuiască? Iar El a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu.**" (Matei 19, 16-26)*

Mulți dintre noi suntem sau putem să fim ca tânărul bogat din Evanghelia de astăzi. Am venit sau dorim să venim către Dumnezeu, cu buna intenție și cu oarecare râvnă, cerând, pe o cale sau alta, să aflăm care este voia Sa pentru noi, adică... "ce bine să facem ca să avem viața veșnică"?

Cine nu dorește să se mântuiască și cine nu vrea să știe ce trebuie să facă pentru a ajunge la acest scop al tuturor scopurilor? Și totuși... cât de mult sau de adevărat dorim aceasta? Dacă pare ceva atât de firesc și de subînțeles, de ce atunci ne spun cu durere Părinții: "O, fraților, fiecare din noi știe cum să se mântuiască, dar nu vrem să ne mântuim".

Paradoxul se poate desluși dacă ne cercetăm minuțios și sincer sufletele și dacă ne dăm seama de câte ori am cerut (fie conștient, fie ca un strigăt tainic al inimii) să primim de la Dumnezeu un semn să cunoaștem "calea în care vom merge", de câte ori am tânjit să ni se dea un cuvânt, un sfat, o vestire a ceea ce trebuie să facem într-o situație sau alta a vieții noastre, să primim un răspuns despre cum să înțelegem o anumită problemă sau să ni se spună ce decizie ar fi bine să luăm la ceas de răscruce. Și să ne gândim apoi de câte ori am primit răspunsurile cerute, pe o cale sau alta – de foarte multe ori pe alte căi decât cele la care ne gândeam noi -, de câte ori Dumnezeu ne-a vorbit tainic, ne-a dat semne clare ale voii Sale cu răsunet în conștiința noastră, iar noi... am refuzat să le vedem/auzim/înțelegem sau... le-am înțeles prea bine, dar nu ne-a convenit ce am primit și am refuzat să le urmăm, ne-am revoltat și am căutat în afara noastră îndreptări și țapi ispășitori.

Din aceasta tragem concluzia că nici nu suntem atât de sinceri (cu noi înșine și cu Dumnezeu) pe cât ne place să credem despre noi, dar și că, între noi și voia Dumnezeu stă zidul "avuției" fiecăruia, la care nu poate renunța. Avuția asta poate însemna "părere de sine" sau chiar trufie orbitoare, mai însemna mulțimea de prejudecăți, de idei proprii, de vise, dorințe, inchipuiri, ambiții, încăpățănări, "iubiri" sau "îndrăgostiri" iraționale pentru câte ceva sau cineva... Bogăția înseamnă toată minciuna și tot iadul voii proprii care ne stăpânește ca un demon lăuntric, este tot ceea ce *ni se pare* că "avem", că "suntem", că "știm"... Și din cauza acestei "păreri" riscăm să nu ajungem niciodată să avem, să fim, să știm cu adevărat.

Nu întâmplător a spus Mântuitorul că prima condiție a celui care vrea să vină după El este "să se lepede de sine". Reala convertire lăuntrică, autentică pocăință cu aceasta încep, cu predarea și răstignirea acestei voi proprii, cu părăsirea încrederii în omul cel vechi, în "eu" tău, în propria rațiune, cu refuzul de a te mai supune poftelor și capriciilor minții, inimii sau trupului tău, de a le mai căuta îndreptărire și de a le mai da întâietate absolută.

Mulți părinți de astăzi au spus și spun că omul contemporan nu mai "știe" să asculte și să se smerească nefățarnic. Creștinul de astăzi este mult prea plin de sine, prea incântat de acumulările și de construcțiile minții sale, prea îndrăgostit, până la orbire, de ceea ce simte într-un anumit moment dat sau de o dorință care îl mistuie, ține cu dinții prea mult de un plan sau de un scop pe care și le-a propus și pe care le-a cultivat, poate, obsesiv și irațional, ca să mai poată să devină efectiv un om înnoit întru Hristos. Suntem bogați până la refuz de patimi ale minții și ale inimii care vin din omul nostru cel vechi... și pe care nu dorim în ruptul capului să le lăsăm în pragul Bisericii. Nu ne convine să renunțăm la convingerile dobândite din formarea noastră lumească, la toate părerile preconceptuate și ideile fixe, la idealurile și proiectele vieții noastre, la toate criteriile și reperatele de valoare după care ne orientăm, la toate obiceiurile care ne-au devenit "a doua natură" și nu admitem să le mai punem în discuție. Încercăm să altoim credința pe firea noastră veche, schimbată numai pe la suprafață, și facem apoi din minte o "desfranată" care este chemată să justifice prin cuvinte ale credinței tot ceea ce ne servește persistenței în patimile și în modul nostru de a fi de până atunci.

Când ne ciocnim în viață cu oglindirea reală a imaginii noastre, cu adevărul despre noi, nu acceptăm să ne oprim din drum, nu vrem să ne trezim, ci schimbăm direcția, "întoarcem capul" și... fugim... Viața celor mai mulți dintre noi a ajuns, practic, și cu ajutorul condițiilor lumii contemporane, o fugă neîntreruptă. Fugim de Dumnezeu, fugim de conștiință, fugim de toate situațiile și de oamenii prin care ne vorbește Dumnezeu, necomplezent, despre cum suntem, de fapt. (<http://www.razboinrucuvant.ro/>)

29 august - Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul (zi de post)

Proorocul Maleahi il vesteste pe Sfântul Ioan ca fiind "Ingerul Domnului" care avea sa-I pregătească calea. El este **ultimul din proorocii Vechiului Testament**, care face legătura cu Noul Testament. **Si-a inceput activitatea in anul 26 d.Hr.** (primul an al guvernării lui Pilat din Pont). **Il descoperă lumii pe Hristos ca fiind Mesia - Fiul lui Dumnezeu.**

Primele cuvinte de învățătură ale Sfântului Ioan Botezătorul au fost: **"Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor"** (Matei 3, 2). **Tot așa a început si Hristos Evanghelia Sa.** Primele cuvinte pe care le-a rostit la Capernaum când a ieșit să propovăduiască sunt acestea: **"Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor"** (Matei 4, 17).

Din Evanghelie cunoaștem că Irod, la un ospăț prilejuit de sărbătorirea zilei de naștere, a poruncit tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, la cererea Irodiadei. In acea vreme, **Sfântul Ioan era întemnițat in castelul lui Irod de la Maherus.** Ioan îl muștrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu **Irodiada, care era soția fratelui său.** In ura ei de moarte, Irodiada a sfătuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase și plăcuse oaspeților și indeosebi lui Irod, să ceară de la acesta capul Botezătorului ca rasplată.

Pentru că se temea că Botezătorul ar putea învia dacă trupul ar fi fost îngropat alături de cap, **Irod nu a dat ucenicilor decât trupul sfântului, care a fost îngropat in Sevastia. Capul a fost îngropat de Irodiada în curtea sa, la mare adâncime.**

Potrivit traditiei, Sfânta Ioana, femeia dregătorului lui Irod, este cea care a luat capul Sfântului Ioan Botezătorul si l-a îngropat la Ierusalim, în muntele Eleonului, într-un vas de lut. Aceasta e socotită cea dintâi aflare a sfântului cap.

Capul Sfântului Ioan Botezătorul a fost prezent aici până în vremea Sfintilor împărați Constantin și Elena, când, prin doi monahi, **cinstitul cap a ajuns la Emesa, în Siria, la un olar. In anul 453, episcopul Uranie al Emesei, l-a așezat in biserica** din această cetate. Aceasta este socotită a doua aflare a cinstitului cap al Botezătorului.

In vremea luptei împotriva sfintelor icoane, capul Sfântului Ioan **a fost îngropat la Comane,** de unde a fost adus în Constantinopol, de către Sfântul Ignatie (860), în vremea împăratului Mihail. Aceasta este cea de-a treia și cea din urmă aflare a cinstitului cap.

În timpul cruciadelor, latinii au luat din Constantinopol, în anul 1204, o parte din capul Sfântului Ioan Botezătorul și l-au dus in Franța, așezându-l într-o biserică din Amiens, unde se află și astăzi.

În amintirea tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul, Biserica Ortodoxă a rânduit ca ziua de 29 august să fie **zi de post aspru.**

Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul este ultima mare sărbătoare din anul bisericesc care se încheie pe data de 31 august.

Pe 1 septembrie incepe un nou an bisericesc.

Explicarea Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii (partea a VIII-a)

Liturghia catehumenilor (a celor ce se pregatesc de botez) - Vohodul cel mic (Ieșirea cu Sfânta Evanghelie)

După antifonul al treilea (Fericirile), **preotul ia Evanghelia de pe Sfânta Masă și precedat de lumină iese din altar în biserică (Vohodul Mic), în timp ce se cânta imnul "Apărătoare Doamnă..., troparul învierii sau al sărbătorii.**

Ieșirea preotului cu Evanghelia îl reprezintă pe Însuși Hristos, ce se descoperă lumii prin învățatura Sa dumnezeiască.

Vohodul Mic înseamnă apariția tăcută a Domnului în lume, de aceea si Sfânta Evanghelie este închisă. Momentul marchează prezența reală a lui Hristos în Sfânta Liturghie, **El chemându-ne în Împărăția Sa,** prin împlinirea învățaturii Sale.

Ușile altarului, deschise în acest moment simbolizează aceiași dimensiune a Împărăției, căci în momentul acesta **Însuși Împărăția lui Dumnezeu stă înaintea noastră deschisă, îmbiindu-ni-se.** Preotul, conștientizând întrepătrunderea celor cerești cu cele pământești se roagă ca **"împreună cu intrarea noastră să fie și intrarea sfinților îngeri care slujesc împreună cu noi, și împreună slăvesc bunătatea Ta".**

Intrând prin ușile împărătești preotul zice: **"Înțelepciune drepti"**, adică "stați cu cugetul drept, curat, nestrâmbat și înălțat, căci Acesta este Hristos, Înțelepciunea lui Dumnezeu".

Biserica se prosternă cântând "Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos! Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ești minunat întru sfinți!". E prezentată din nou imaginea de ansamblu a Împărăției Cerești ce se revelează creștinului: Hristos cel înconjurat de sfinți (credincioșii).

Dupa ce se cântă **Veniți să ne închinăm si să cădem la Hristos...,** preotul intră în Sfântul Altar, **așează Sfânta Evanghelie pe Sfânta Masă, deasupra Sfântului Antimis și imediat urmează troparele: al învierii, al sărbătorii sau al sfinților zilei si după aceea începe imnul treimic (Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte...)**

Programul săptămânii 26 august 2012 – 2 septembrie 2012

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	26 august 2012	8 - 12 - Sf. Liturghie (Tânărul cel bogat)
Luni	27 august 2012	18 - 19 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil
Mărti	28 august 2012	18 - 19 - Vecernia și acatistul Sf.Ioan Botezătorul
Miercuri	29 august	8 - 12 - Sf. Liturghie (Tăierea capului Sf.Ioan Botezătorul)
Vineri	31 august	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	31 august	18 - 19 - Slujba acatistului
Sâmbătă	01 septembrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți
Sâmbătă	01 septembrie	18 - 19 - Vecernia Duminicii a XIII-a după Rusalii
Duminică	02 septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Pilda lucrătorilor celor răi)